

Emígyen énekel a hierofáns...

Varázslókonyhában fortyogva forrnak
Letúnt tündérialmoknak kéklő őstüzei
Üstök és lombikok remélve várnak
Vágynak lázadó társává szegődni

Égi a mágus, nem világnak foglya
szeleknek szárnyán siklik bőszen ismét
garabonciás, külön, ősi vándor
nem hisz, nem is vár, megszerzi, mit ígér

Gnózis szellemében eljárván, nem másként
Vándor, ki életét testálja zálogként
Zálogként e célnak, s nem holmi gögként
Tudásnak lovagja nem létezhet árnyként

Ostoba fajankó, ki oktalan bíz abban
Hogy Égi Tudással földi úrrá lesz majd
E világ ellenség, s szent célunk is ennyi
Istenség színében, a Fényen is túl Lenni

Létként célba érni, s Léten túlra jutni
Nem-léttel birtokolt szent egységre lépni
Túljutván e kettőn, s a kettőt egyvé tenni
E vég-egységet aztán szintúgy meghaladni

Volna-é ki vértet, kardot és páncélt ölt
Hogy harcba szálljon érte, s végül Semmivé lőn
A Semmivé válni, s tisztán annak Lenni
Nem oly cél ez, mit mások vágyva vágynak tenni

A Mindenséggé lesz az, ki nem fél Semmi lenni
Önmagát a Semmi-n átal is vezetni
Ebben áll a Célunk, átlépni a Most-on
Hol múlt, jelen, s jövő Szent Egységet alkot

Meglátni az Istent, sőt többet, mint meglátni
Vele egygé válni, s egységen túljutni
Tudom, sokan vallják: eretnek e szent vágy
Nem is nekik szólunk, vak elméjük nem vár

Azoknak szíveit próbáljuk megnyitni
Olyannak lelkeit vágyunk most feltárni
Kiknek szellemében élő lángok laknak
Gyermekei Fénynek, kedvesek a Napnak

~ Nemiél C Logismord, 2021